

bord en gammel Foliant i Svinelærsbind. Det var en tysk Bearbejdelse af en Række Oldtidsværker om Lægekunsten. „Hvad Pokker er det?“ tænkte han højt, da han mellem Bogens Blade stødte paa løse Papirer med Optegnelser fra Vennens Haand.

Han undersøgte derefter ogsaa de andre Bøger. Der var et stort astronomisk Værk og et Skrift om Jordmagnetisme. Desuden en fransk Oversættelse af en arabisk Sundhedslære fra Middelalderen, forfattet af en Mand, der kaldte sig „Den Trolldkyndige i Cordova“. Ogsaa denne var fuld af Noter.

Uvilkaarlig vendte han sig om mod Barbara, der krøb sammen foran Kakkelovnen, som om hun havde søgt Tilflugt der. Den Gamle sad med en Fjerving og livede Ilden under Tørvene.

I det samme gik en Dør langsomt op, og Torben Dihmer viste sig i Aabningen. Han løftede besværligt Foden over Tærsklen, blev derpaa staaende, ligesom tøvende, idet han med den ene Haand støttede sig til Dørkarmen.

Saa vel forberedt Professoren var, studsede han dog ved Synet.

Som Vennen stod der i Døren, næsten ukendelig, i en falmet Slobrok af brunligt Klæde, gusten og ligesom jordslaaet, med de opsvulmede Øjne omtrent tillukkede og det visne Skæg i Tjavser, saae han ud som en Dødning, der havde rejst sig af sin Grav.

Torben Dihmer læste hans Tanker, og da Professoren nærmede sig, strakte han afværgende Haanden ud fra sig.

„Du skal ikke komme mig for nær! . . . Jeg stinker allerede!“

„Aa Snak! Du ser jo netop brillant ud! Du har sandelig holdt dig tappert.“

Han lagde sine Hænder paa hans Skuldre, og denne kammeratlige Berøring overvældede Torben. For at skjule sin Bevægelse mandede han sig op, slap Dørkarmen og gik ind i Stuen.

Men han var ikke kommen langt, før Kræfterne svigtede ham. Han havde undset sig ved at vise sig for Vennen med sin Gammelmandskæp og begyndte at vakle. Professoren maatte gribe ham i Armen og lede ham hen til hans Lænestol ved Bordet.